

ENYÉM VAGY

J. L. BUTLER

T A S M I N A P E R R Y

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

J. P.-nek

Prológus

Nem sokra emlékszem abból az éjszakából, amikor meg kellett volna halnom. Különös, hogy az elme mennyire ki tudja rekeszteni azokat az emlékeket, amelyeket már nem akar tárolni – ezzel tisztában kell lennünk. De ha lehunyom a szemem, még most is hallok annak a májusi éjszakának a hangjait. Ahogy süvít az évszakhoz képest hideg szél, zörög a hálószoba ablaka, és a távolban megtörnek a hullámok a tengerparti kavicsokon.

Az eső is esett. Erre azért emlékszem, mert a fejemben még mindig élénken él, ahogy a víz halkan serceg az üvegen. Egy percig hipnotikus hatása volt. Egy percig elleplezte a kintről behallatszó lépteit: kopp, kopp, kopp, ahogy a lassú, elszánt lépéseknél koppant a kövön a cipőtálpa.

Tudtam, hogy eljön, és azt is tudtam, mi a dolgom.

A vaságyon, a paplan alatt fekvé kényszerítettem magam, hogy nyugodt maradjak. A part menti ösvényen halványan izzó villanykörtefűzér fénye beszűrődött a szobába. Ez a kísérteties sötét általában le szokott csillapítani, ma este azonban még magányosabbnak éreztem magam tőle, úgy, mintha rögzítés nélkül lebegnék az űrben.

Ökölbe szorítottam a kezem, reménykedve, fohászokodva, hogy az új nap megnyugtató félhomálya mutassa meg magát az ablakban. De rá sem kellett pillantanom a faliórára, anélkül is tudtam, hogy az még minimum négy-öt óra, és szükségtelen volt tudatosítanom magamban, hogy akkor már túl késő lesz. A lépések már a ház elé értek, és a zárba helyezett kulcs halk, fémes morranása

visszhangot vert a lépcsőkön. Nehezen lehetett palástolni a hangokat ebben a nagy, öreg épületben, túl fáradt és megviselt volt hozzá...

Hogyan hagyhattam magam belekeveredni ebbe? Egy jobb élet reményében mentem Londonba, hogy előbbre lépjek, és érdekes emberekkel ismerkedjem meg. Hogy szerelmes legyek. És tessék, most itt tartok: tanmese lett belőlem.

Hallottam, hogy odalent megnyikordul a nyíló bejárati ajtó. Az ablakpárkány repedésein olyan jeges szél szivárgott be, hogy elakadt tőle a lélegzetem. Olyan hideg volt, akár egy halottasházban; félelmetesen találó hasonlat. Úgy is feküdtem, mint egy múmia, az oldalamhoz szorított karral, remegő ujjaimat a két combom alá dugva – olyan súlyosak és mozdulatlanok voltak, akár a holt súlyok, és az ágyhoz horgonyoztak.

Amikor a léptek elérték a lépcső tetejét, kihúztam a kezemet a melegből, és a hűvös pamut paplanhuzatra fektettem. Összeszorítottam az ujjaimat, a körmeim a tenyerembe vájtak, de legalább készen álltam a harcra. Gondolom, a bennem lakozó ügyvéd reagált így.

Tétovázott a hálószoba ajtaja előtt, és a pillanat mintha hideg, bizonytalan csöndbe sűrűsödött volna össze. Nem volt jó ötlet idejönnöm. A szememet lehunyva küzdöttem, hogy az az egyetlen kibuggyanó könnycsepp ne csorogjon végig az arcomon.

Fa nyomódott puhán a szőnyegnek, ahogy kinyílt az ajtó. Az ösztöneim mind egy szálíg azt súgták, hogy ugorjak ki az ágyból, és rohanjak, de várnom kellett, hogy meglassam: hajlandó-e, képes-e megtenni. A szívem vadul vert, a végtagjaim jéggé dermedtek a félelemtől. Csukva tartottam a szemem, de éreztem, hogy már fenyegető árnyékként tornyosul fölém. Még a lélegzetvételt is hallottam.

Egy kéz nyomódott a számra, érintése hideg és idegen volt kiszáradt, összeszorított ajkamon. Kinyílt a szemem, és egy arcot láttam, csupán centiméterekre az enyémtől. Kétségbeesetten szerettem volna olvasni az arckifejezésében, tudni, hogy mire gondol. Erővel kinyitottam a számat, készen arra, hogy sikoltsak, aztán vártam, hadd menjen minden a maga útján.

Három hónappal korábban

1. fejezet

Még csak alig öt perce értem vissza az ügyvédi irodába, amikor megéreztem, hogy valaki áll az ajtóban.

– Gyerünk, vedd vissza a kabátodat, elmegyünk! – mondta egy hang, amelyet anélkül is felismertem, hogy felnéztem volna.

Folytattam az írást, a töltőtollam karistolására koncentráltam, ahogy végigszántott a papíron – egy óvilági hang a digitális korban –, és azt reméltem, hogy elmegy.

– Egykettő! – folytatta, a figyelmemet követelve.

Felpillantottam az irodavezetőnkre, és kelleetlenül rámosolyogtam.

– Paul, csak az imént érkeztem vissza a bíróságról. Dolgom van, végzéseket kell legépelnem... – szabadkoztam, és kivettem néhány iratot az aktatáskámból. Észrevettem, hogy egy helyen elhasadt rajta a bőr, és gondolatban feljegyeztem, hogy meg kell javíttatnom.

– A Toll és Parókában ebédelünk – mondta. Leakasztotta fekete kabátomat az ajtó mellett álló fogasról, és úgy tartotta, hogy bele tudjam csúsztatni a karomat.

Egy pillanatig tétováztam, aztán beletörődtem az elkerülhetetlenbe. Paul Jones természeti erő, nála szóba sem jöhet az engedetlenség.

– Mi az apropó? – tudakoltam, úgy nézve rá, mintha egy kiruccanás ebédidőben fölöttébb szokatlan ötlet volna.

Legtöbbször az is volt. Nem hiszem, hogy az utóbbi hat hónapban ettem volna mást, mint egy-egy szendvicset az íróasztalomnál.

– Új partner kezdett a Mischon’snál. Gondoltam, ideje, hogy találkozzatok.

– Ismerem?

– Egy nő, most költözött ide Manchesterből. Jól ki fogtok jönni egymással.

– Így akarjuk megnyerni az északi illetőségű ügyfeleket – feleltem mosolyogva, a hatás kedvéért az észak-angliai tájszólásommal.

Felkaptam a retikulómet, és kísértünk az irodámból, le a hosszan kanyargó lépcsőn az ügyvédi iroda legbelső bugyrába. Olyan volt, akár egy szellemváros, bár ebben az időszakban – valamivel egy óra után – ez nem volt különösebben szokatlan. A hivatalnokok az ebédszünetüket töltötték, a telefonok hallgattak, az ügyvédek pedig még a bíróságon tárgyaltak, vagy épp visszafelé igyekeztek onnan.

Ahogy kiléptünk az utcára, levegő után kellett kapkodnom, ahogy a csípős februári szél az arcomba csapott. De az is lehet, hogy a Middle Temple látványa tette, amely – hiába dolgoztam itt már tizenöt éve – még mindig el tudott kápráztatni. Ma kiváltképp zord szépség lengte körül. A folyó és a Fleet Street közé beékelődött Middle Temple, London négy jogáskollégiumának egyike¹, kerengők és műemlék épületek útvesztője, a város egy olyan szelete, ahol megállt az idő, egyike azon kevés helynek, ahol éjszaka még mindig gázlámpák világítanak, ami illik is az ilyen nyirkos, sötét napokhoz, amilyen a mai is.

Zsebre dugtam a kezem, miközben a pub felé ballagtunk.

¹ Csak ezek a kollégiumok avathatnak *barristerek*et, azaz a bíróságok előtt felszólalási joggal felruházott ügyvédeket. (*A ford.*)

– Jó napod volt?

Ez Paul nyelvezetében azt jelentette: *Nyertél?*

Paul számára fontos volt tudni, hogyan teljesítünk a ránk bízott ügyekben. Nagyon kedveltem az irodavezetőnket: mindenkit támogatót, sőt néha atyáskodó is velünk, bár soha egy pillanatig sem képzeltem azt, hogy aggodalma önzetlen volna. Az iroda valamennyi ügyvédje ideirányítás vagy személyes ajánlások révén kapott munkát, és Paul, aki irodavezetőként zsonglőrködött az egész rendszerrel, minden beérkezett honoráriumából százalékot kapott.

– Van ma délutánra valami érdekes dolgod, igaz? – kérdezte.

– Első tárgyalást megelőző találkozás a jogtanácsossal és az ügyféllel. Nagy dohányról van szó.

– Mennyire nagy? Tudod már?

– Nem Paul McCartney nagyságrendű. – Elmosolyodtam. – De meglehetősen nagy.

Irodavezetőnk megvonta a vállát.

– Kár. Igazán ránk férne pár szalagcímet vonzó ügy. De így is szép munka, Miss Day. Egy ekkora kaliberű vállalási ügyet általában a királyi tanácsosi címért folyamodók szokták kapni, de a jogtanácsos kifejezetten téged kért.

– Az Dave Gilbert. Egy kitűnő skót whiskyt küldtem neki karácsonyra, és ezért egész évben rendes hozzám.

– Talán mert tudja, hogy te vagy a legértékesebb koponya Londonban. Én is a te ajtódon kopogtatnék, ha az asszony meglépne egy milliomos fémhulladék-kereskedővel – mondta kacsintva.

A Toll és Paróka, ez a jellegzetesen Temple-beli pub, amely a viktoriánus kor óta látta el étellel és itallal az ügyvédek, csak néhány percnyi sétára esett az irodától. Hálás voltam a melegért, amely körbevett, ahogy beszippantott minket a barátságos, faborítású helyiség.

Zavartan összeráncoltam a szemöldökömet, amikor felismertem az egyik csoportban a kollégáimat, akik a vendéglő túlsó felében, egy magasított alkóvban álltak. Szokatlan volt ilyen sokukat látni egyszerre egy helyen, hacsak nem azért jöttek össze, hogy ügyfelekkel koccintsanak az ügyvédi irodában.

– Mi ez?

– Boldog születésnapot! – vigyorgott Paul, miközben Charles Napier, az irodánk főnöke megfordult, és két apró termetű gyakornoklányunk feje fölött odaintegetett.

– Szóval mégsem egy jogtanácsossal találkozunk? – kérdeztem, becsapottnak és zavartnak érezve magam. Noha a foglalkozásom megkövetelte, hogy kiálljak a bíróságon, utáltam a figyelem középpontjában lenni. Ráadásul szándékosan nem tettem közhírré, hogy azon a napon harminchét éves lettem, nem utolsósorban azért, mert el akartam felejteni, hogy erőteljesen menetelek a negyven felé.

– Ebben az ebédszünetben nem – vigyorgott Paul tovább, és keresztülvezetett a pubon.

– A francba, szép számban megjelentek – suttoztam, tudva, milyen nehéz lehetett ilyen sok kollégát egy helyre összehozni.

– Ne hagyj, hogy a fejedbe szálljon! Az a szóbeszéd járja, hogy az öreg Charlie fiú rákerült a legfelsőbb bíróság bírói székére pályázók szűkített listájára. Gondolom, kedve támadt ünnepelni, és mindenkinek pezsgőt ígért, aki átjön.

– Na tessék, és én még azt hittem, hogy az én egészségemre akarja emelni a poharát.

– Mit iszol, születésnapos? – érdeklődött Paul.

– Lime-ot és szódát – kiáltottam utána, mivel már a pult felé igyekezett, én pedig nekiindultam, hogy csatlakozzam Vivienne McKenzie-hez, a Burgess Court egyik legmagasabb rangú ügyvédjéhez.

– Boldog születésnapot, Fran! – köszöntött Viv, és szeretettel megölelt.

– Azt hiszem, elértem azt a kort, amikor szeretnék úgy tenni, mintha ez is csak olyan nap volna, mint a többi – mondtam. Levettem a kabátomat, és egy szék támlájára tettem.

– Szamárság – felelte Viv élénken. – Én két évtizeddel idősebb vagyok nálad, de mindig élvezem az új kezdetet és a friss elhatározásokat. Egy kicsit olyan, mint az újév, csak közhelyek nélkül, és nincs rajtam az a nyomás, hogy vízkeresztig biztosan kudarcot vallok.

– No és tudod, milyen nap van holnap? – folytatta, némi cinkos színnel a hangjában.

– A születésnapom másnapja?

– Kiküldik a királyi tanácsosok listáját. Ami azt jelenti... – Nyitva hagyta a mondatot.

– Hogy valakinek teljesül az életre szóló álma – fejeztem be mosolyogva.

– Azt jelenti, hogy megkezdődik a pályázat a jövő évi kinevezésekre – felelte színpadiasan suttogva.

Tudtam, mi következik most. Remélve, hogy elkerülhetem a beszélgetést, elnéztem a pub belseje felé.

– Gondolkodsz azon, hogy megpályázod? – Viv nem tágított.

– Nem – jelentettem ki olyan ellentmondást nem tűrő hangon, amelyen magam is meglepődtem.

– Nem vagy már olyan fiatal, ezt tudod, ugye?

Cinikus pillantással néztem fel rá.

– Pont ezt akarja hallani minden nő a születésnapján.

– Bók akart lenni.

Viv fürkésző tekintettel méregetett. Sokszor láttam már ezt a pillantást. Az orrlyukai kissé kitágulnak, a szemöldökét picit felvonja, szürke szemével rezzenéstelenül

néz. Ő tudja a legblazírtabb arcot vágni a bírósági tárgyalásokon, és ezt nagy hatásfokkal szokta bevetni. Amikor ügyvédbojtár koromban a mentorom volt, figyeltem a bíróságon, aztán otthon a tükör előtt gyakoroltam.

– A szakma egyik legjobb beosztott ügyvédje vagy – jelentette ki meggyőződéssel. – A jogtanácsosok imádnak. Tucatnyi bírót tudnék mondani, aki kitűnő referenciát adna neked. El kell kezdened hinni magadban.

– Nem vagyok benne biztos, hogy ez az alkalmas idő a pályázásra.

– Fröccs neked – kacsintott Paul, két borospoharat, egy üveg szürkebarátot és egy kis doboz Schweetest egyensúlyozva.

– Honnan tudtad, hogy ma van a születésnapom? – kérdeztem mosolyogva, és kivettem a kezéből a poharakat.

– Fontosnak tartom, hogy mindenről tudjak, ami a Burgess Courtban zajlik.

Kitöltötte a bort, és felpillantott.

– Szóval. A királyi tanácsosi cím. Megpályázod, Fran?

– Paul, ne most – feleltem, igyekezve félvállról venni a vallatást.

– Miért ne most? Holnap kezdődik a pályáztatás – erősködött, Vivienne-re pillantva.

Az előttem álló széles hát megrándult, majd megfordult.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy csatlakozzam a beszélgetéshez – szólalt meg egy kellemes bariton.

– Helló, Tom! – pillantottam föl velem egyidős kollegámra, akivel együtt dolgoztunk az ügyvédi irodában. Jóval magasabb volt nálam, evezős testalkata a Temzén formálódott. – Azt hittem, Eton megtanított a jó modorra – korholtam.

– Úgy is történt, de azért alkalomadtán nem vetek meg egy kis hallgatódzást. Főleg, amikor ilyen érdekes a téma – felelte vigyorogva, és töltött magának a borunkból.

– Nos? – erősködött Paul. – Mit gondolnak a Burgess Court legeszesebb beosztott ügyvédei? Megpályázni vagy nem megpályázni a királyi tanácsosi címet...

– Nos, én rajtra készen állok. Te nem, Fran?

– Ez nem verseny, Tom.

– De az – válaszolta nyersen. – Az ügyvédjelöltségünk első napján, emlékszel? Mit is mondtál? Az „ügynevezett felsőbbrendű oktatásom és elképesztő önbizalmam” dacára te nemcsak engem utasítasz magad mögé a királyi tanácsosi címért folyó versengésben, hanem az egész évfolyamunkat.

– Ezt biztos csak azért mondtam, hogy bosszantsalak – próbáltam lezárni a témát.

– Halálosan komolyan beszéltél.

Rápillantottam, és magamban elismertem, meglep, hogy Tom Briscoe még nem királyi tanácsos. A boldogtalan párpapcsolatban élő trófeafeleségek ügyvédeként egyre nőtt a hírneve – és melyik feleség ne akarná, hogy ő képviselje? A jóképű, okos, egyedülálló Tom Briscoe. Nemcsak jogi tanácsokat adott a nőknek, hanem reményt is.

– Azt hiszem, Charles egy kis beszédet akar tartani – jegyezte meg Tom, és ügyvédi irodánk főnöke felé biccentett, aki egy kanállal kocogtatta a borospoharát. – Ráröpkölök egy helyre a ring első sorában.

Paul arrább lépett, mert megszólalt a telefonja, és egyedül maradtam Vivvel.

– Te tudod, mi Tom baja?

– Túl sok a tesztoszteron a véráramában – feleltem, és mosolyogva figyeltem, amint az egyik ügyvédbojtárral flörtöl.

– Legalább elgondolkodhatnál rajta – fordította Viv komolyabbra a szót.

– Az a sok idő, erőfeszítés és költség, ami a cím megpályázásához kell... És mi végre? A jelentkezők kétharmadát úgys visszautasítják.

– Te elvégezted a házi feladatodat. – Viv elgondolkozva kortyolgatta a borát.

– Tudod, Francine, van egy teóriám a nők és a férfiak keresete közötti különbségről.

– Mégpedig?

– A nők egyszerűen nem kérnek.

Horkantva fölnevettem.

– Nem viccelek. Újra meg újra ezt látom. A férfiak hisznek a tulajdon éleselmjűségükben, akár indokolt, akár nem.

Kérdő arckifejezéssel hallgatott néhány pillanatig.

– Voltaképpen mi tart vissza?

– Az emberek kedvelik Tomot.

– Ne hagyd, hogy idegesítsen – mondta Viv, a szemét forgatva.

– Nem ő az oka, hanem a rendszer – válaszoltam halkán, szavakba öntve azt a félelmet, már-már paranoiát, amelyet az ügyvéddé avatásom óta éreztem. – Nem tagadhatod, mennyire sznob az egész.

– A dolgok változnak – jelentette ki Viv a Cheltenham Ladies' College-ban végzetek kemény magánhangzóit használva, ami azt juttatta eszembe, hogy nem igazán érti.

– Hány királyi tanácsos van, aki állami iskolában tanult, Viv? Hány közülük a nő, az északi születésű, az etnikai kisebbség... A foglalkozásunk krémje még mindig olyan fehér, felső középosztálybeli, oxbridge-i végzettségű férfiből áll, mint Tom.

– Azt hittem, ezt kihívásnak tekinted – felelte, de ebben a pillanatban erősebben hangzott fel a poharat ütögető fém hangja.

– Pusztán egy nagy horderejű ügyre van szükséged, Fran. Egy nagy durranásra, ami felhívja rád a figyelmet.

– Egy olyan ügyre, amelyik megváltoztatja az életemet – mondtam halkán.

– Valami olyasmire. – Viv jóváhagyón mosolygott, miközben Charles felé fordultunk, hogy meghallgassuk.

2. fejezet

Csak egy ital erejéig maradtam a Toll és Parókában, aztán visszaosontam az irodába. Úgy döntöttem, a hosszabbik úton megyek, a csöndes passzázsok útvesztőjén keresztül, hogy elszívhassak egy cigarettát. Még két óra sem volt, de mintha máris alkonyodni kezdett volna. A csupasz fatörzsek úgy fúródtak bele az ólomszürke égboltba, akár a barlangrajzok, a sötét fellegek rátelepedtek a háztetőkre, téliesen komor hangulatúvá téve a várost.

Néhány perccel kettő után értem vissza a Burgess Courtba, épp idejében, hogy ne késsem el a negyed háromra beütemezett megbeszélésről. A mi ügyvédi irodánk túlnyomórészt családjoggal foglalkozó jogászok köre, feladataink közé imitt-amott belekeveredik egy cseppnyi büntetőjogi munka is. Szeretem a „kör” szót azoknak az ügyvédeknek a gyűjtőfogalmaként, akik osztoznak az iroda helyiségein. A borzokat juttatja eszembe, leginkább ez a kép összegzi a jognak ezt az ágazatát: bölcs, iparkodó férfiak hosszú, fekete talárban, fehér lószőr parókával és ugyancsak fehér arcbőrrel, ámbar a mi irodánkban egy kicsit több a sokféleség, valószínűleg ezért is engedtek be maguk közé – egy északról származó, orrpiercingre utaló sebhellyel és általános középiskolai oktatásban részesülő lányt.

Manapság két szakterületem van: a házassági pénzügyekkel foglalkozó és a gyerekeket érintő perek. Azt hittem, az utóbbi kielégítő, keresztes hadjáratra emlékeztető munka lesz, de a valóság az, hogy ezek nehéz, szívfacsaró ügyek. Így hát most már inkább gazdag ügyfelek

válásaira koncentrálok, abból a módfelett sekélyes okból, hogy a munka rendszerint kevésbé lehangoló, és tudom, hogy akkor is lesz elég pénzük a honoráriumom kifizetésére, ha netán elhúzódna a per. Nem azzal a gondolattal megyek haza, hogy megváltoztattam a világot, de tudom, hogy jól csinálom, amit csinállok, és megkeresem vele egy észak-londoni N1-es irányítószámú kétszintes kis lakás jelzálogára valót.

David Gilbert, a tájékoztató jogtanácsos, már várt rám a recepciónál. Nehéz, sötétkék gyapjúkabátjában a hideghez öltözött, bár a feje kopasz volt, és úgy fénylett, mint egy barna tojás.

– Az imént találkoztam Vivienne-nel – mondta. Felállt, és egy puszit nyomott hideg arcomra. – Úgy hallom, az iroda kiruccant a pubba, hogy megünnepeljék valakinek a születésnapját, és nekem még csak nem is szóltál.

– Mert akkor ajándékokkal megrakva jöttél volna? – ugrattam.

– Minimum egy üveg pezsgőt hoztam volna. Mindegy, boldog születésnapot! Hogy vagy?

– Öregebben. Bölcsebben.

– Mr. Joy mindjárt itt lesz.

– Még fel kell ugranom az emeletre. Be akarsz menni? – intettem a tárgyaló felé. – Majd Helen bekíséri Mr. Joyt, amikor megérkezik.

Felcaplaltam a lépcsőn az irodámba, ami egy kicsi helyiség volt az épület legfelső szintjén, az eresz alatt, de legalább senkivel nem kellett osztoznom rajta.

Felnyaláboltam az ügy aktáit, kivettem egy tollat a csuportból, és végighúztam a nyelvemet a fogaimon, azt kívánva, bár lenne egy doboz Tic Tac az asztalomon, ami megszabadítaná a leheletemet a savanyú alkohol- és cigarettaszagtól. Mire visszaértem a földszintre, a kettes tár-

gyaló már a szokásos módon elő volt készítve az ügyfelek számára, a tárgyalóasztal közepén egy tálca szendvicssel és egy kis tál Marks and Spencer-féle aprósüteménnyel. A pumpás kávétermosz, amit én sosem tudtam kezelni, baljósan állt az ajtónál lévő fiókos szekrényen, a miniatűr evianos üvegek mellett.

David a mobilján beszélt. Felpillantott, és mutatta, hogy mindjárt végez.

– Vízet? – kérdeztem, a felhozatalunk felé intve.

– Kávét – suttogetta, és hozzá az aprósüteményekre mutatott.

Fogtam egy csészét, elszántan a termoszhoz fordultam, és erősen megnyomtam a tetejét. Mivel semmi sem történt, újból megnyomtam, még erősebben, amitől kávé lövellt ki a kézfejemre.

Összerázkódtam a bőrömet égető folyadék okozta fájdalomtól.

– Jól van?

Valaki odaadott egy papír zsebkendőt, amivel letöröltem sajnó kezemet.

– Utálom ezeket a vacakokat – dűnnyögtem. – Kellene vennünk egy Nespresso gépet, ezt pedig kidobni.

– Vagy simán egy vízforralót.

Felpillantva azt láttam, hogy egy öltönyös férfi néz fürkésző tekintettel, egy pillanatra elterelve a figyelmemet a bőrömön tapasztalt égő érzésről.

David összecsukta a telefonját, és felénk fordult.

– Ismerik egymást?

– Nem – vágtam rá.

– Martin Joy... Francine Day. Ma van a születésnapja. Esetleg beleszúrhatnánk egy szál gyertyát az egyik csinos süteménybe, és énekelhetnénk neki.

– Boldog születésnapot! – mondta Martin, zöld szemét továbbra is rám szegezve. – Hideg víz alá kellene tartania a kezét.

– Már rendben van – feleltem, és megfordultam, hogy a szemetesbe dobjam a papír zsebkendőket.

Mire visszafordultam az asztalhoz, Martin már kitöltött két csésze kávéval. Átment az asztal túloldalára, és leült velem szemben, David mellé, ami módot adott nekem, hogy szemügyre vegyem. Nem volt különösebben magas, de a megjelenésével betöltötte a szobát – ezt sokszor megfigyeltem már a nagyon sikeres embereknél. Az öltönye divatos volt, nyakkendőjét takarosán elegáns Windsor-csomóra kötötte. Negyven körül lehetett, de a pontos korát nem tudtam megállapítani. Sötét hajában nem látszott őszülés nyoma, bár állán a cseppnyi borosta helyenként világosan csillant meg a tárgyaló lámpáinak erős fényében. Szemöldöke egyenesen húzódott mohazöld szeme fölött. A homlokába vésődött két ránc erőteljességet láttatott, amely azt sugallta, hogy nagyon kemény tárgyalópartner lehet.

Lepillantottam, és összeszedtem a gondolataimat. Ideges voltam, de hát ez mindig így volt, amikor először találkoztam egy ügyféllel. Tudatában voltam, hogy a kedvére akarok tenni azoknak, akik a honoráriumomat fizetik, és az ember mindig feszélyezett egy kicsit, amikor olyanokkal kell foglalkoznia, akikről azt hiszi, hogy rámenősebbek és okosabbak nála.

– Gondolom, elolvastad az aktát – mondta David. – Martin az alperes. Téged ajánlottalak neki vezető ügyvédként.

– Tehát maga fog harcolni értem a bíróság előtt – jelentette ki Martin egyenesen rám nézve.

– David bizonyára elmagyarázta, hogy senki sem akar a bíróságra menni – feleltem, és ittam egy kortyot a kávémból.

– Az ügyvédek kivételével – vágta rá Martin azonnal.

Tudtam, hogy megy ez. Épp elégszer kerültem már ilyen helyzetbe ahhoz, hogy ne bántódjam meg. A családjogi ügyfelek hajlamosak arra, hogy dühösek és frusztráltak legyenek, még a jogászcsapatukkal is – *főleg* velük –, úgy-hogy az első találkozások gyakran feszült és ingerlékeny hangulatban zajlanak. Azt kívántam, bár ne szemben ülne velem – utáltam ezt az elrendezést. Jobban szerettem arra emlékeztetni az embereket, hogy valamennyien azonos oldalon állunk.

– Ami azt illeti, tagja vagyok egy Kiút nevű szervezetnek. Előnyben részesítjük a házastársi viták konfliktuskezelő megközelítését, ha lehet, a bíróság elkerülését, és támogatjuk az együttműködésen alapuló jogi megoldásokat.

– Együttműködésen alapuló jogi megoldások – ismételte lassan. Nem tudtam biztosan, nem engem figuráz-e ki a merev jogászi zsargon kihangsúlyozásával. Az egyértelműen látszott, hogy felbecsül. A nőt. Az északról jöttet. A beosztott ügyvédet.

Előrehajolt a székében, és rám nézett.

– Nem akarom, hogy nehéz legyen az ügy, Miss Day. Józanul gondolkodó ember vagyok; azt akarom, hogy ez a per a lehető legtisztességesebben menjen végbe, de nem dőlhetek hátra csak úgy, és nem hagyhatom, hogy a feleségem mindent elvigyen, amit csak akar.

– Attól tartok, nem ön vagy Mrs. Joy döntik el, mi a „tisztességes” – jelentettem ki óvatosan. – Ezért vannak bíróságaink, bíróink, ezért van precedensjog...

Taktikát változtattam.

– Tudjuk a felesége kiindulási pontját? – Már ismertem az ügy néhány részletét, előző este két órát töltöttem a megemésztésükkel. De mindig jobb az ilyet biztos forrásból hallani.

– A feleségem mindennek a felét akarja. A házaknak, a pénznek, az üzletnek... Plusz részesedést akar a jövőbeli üzleti haszonból.

– Mivel foglalkozik? – vetettem közbe.

– Egy átváltható arbitrásokat² kezelő alapot vezetek. Bólintottam, mint aki érti, ez mit jelent.

– A piacon jelentkező rendellenességeket optimalizáljuk.

– Vagyis szerencsejátékos? – tudakoltam.

– Ez pénzügyi befektetés.

– És sikeres?

– Igen. Nagyon.

Eszembe jutottak Vivienne McKenzie szavai a férfiakról és a lendületes magabiztosságukról, amely elhiteti velük, hogy ők a világ urai.

– Csupán harminc alkalmazottunk van, de ez rendkívül jövedelmező szakma. A társammal, Alex Cole-lal alapítottam a vállalatot. Enyém a cég hatvan százaléka, a többi az övé. A javaim zömét a részvényeim teszik ki. A feleségem azt akarja, hogy értékeljék ezeket a lehető legmagasabbra. Jobban szereti a folyósítható készpénzt a részvényeknél.

– Mikor indította el a vállalkozást? – kérdeztem, miután mindezt leírtam.

– Tizenöt évvel ezelőtt.

– Még a házassága előtt – mormoltam. Az akta szerint tizenegy éve voltak házasok.

– Talán végigmehetnénk az E nyomtatványon – javasolta David Gilbert.

Bólintottam. Előzőleg láttam mind Martin, mind a felesége vagyonyilatkozatát. Martiné roppant mód hasonlított az évek folyamán elém kerülő tucatnyi más va-

² Arbitrázs: két piac közötti árkülönbözet kihasználása. (A ford.)

gyonnyilatkozathoz: ingatlanok itt-ott a világban, autók, műtárgyak és tengerentúli bankszámlák.

Végigfuttattam az ujjam a felesége által benyújtott nyomtatványon.

A harmincnégy éves, Chelsea-ben lakó Donna Joy tipikusan sokat költött, és mérsékelt személyes jövedelemmel bírt – ami úgy látszik, követelmény egy nő számára az ő helyzetében.

Oldalak szóltak erről, de az én szemem kiszúrta a figyelemre érdemesebb részleteket.

– Éves költés ebédre: huszonnégyezer font – dünyögtem hangosan.

– Az rengeteg szusi – jegyezte meg Martin.

Felpillantottam és összenéztünk. Én pontosan ugyanerre gondoltam.

– Azt állítja, nincs alkalmazásban. Mentálisan törékeny... – jegyeztem meg.

Martin halkán fölhorkant.

– Dolgozott valaha?

– Amikor megismerkedtünk, egy ruhabolt vezetője volt, de amint összeházasodtunk, beadta a felmondását. Azt mondta, képezni akarja magát, úgyhogy egy csomó tanfolyamot fizettem. Főleg művészeti kurzusokat. Berendeztem neki egy műtermet. Ott dolgozik, de a válás miatt ezt nem hajlandó munkának nevezni.

– Eladja a műveit?

– Egy keveset. Őszintén, ez inkább a hiúságának kell, de ő élvezi. Elég jók a festményei.

Martin arca ellágyult, és azon kaptam magam, hogy eltűnődöm, milyen lehet a felesége. Most már magam elé tudtam képzelni. Gyönyörű, kissé bohém... és határozottan nagyok az igényei. Úgy éreztem, ismerem, anélkül hogy találkoztam volna vele.

– És ez minden, ami itt fel van sorolva?
– Úgy érti, rejtegetek-e valamit?
– Mindenről tudnom kell. Nyugdíj-megtakarításokról, offshore számlákról, részvényekről, letétekről. Nem hiányzik, hogy meglepetésekbe ütközzünk. Ráadásul a felesége ügyvédei törvénytudó könyvelői jelentést kérnek az ön pénzügyeiről.

– Szóval, mit gondol? – kérdezte Martin végül. Észrevettem, hogy nagyon fehér az inge.

– A felesége fiatal, de a házasságuk idején igen kimagasló életszínvonalat élvezett. Az illetet, mint az önöké, közepesen hosszú házasságnak nevezzük. Konkrétabb volna a jogcíme, ha több mint tizenöt évig lettek volna házasok, és kevésbé konkrét, ha hat évnél rövidebb ideig.

– Vagyis abban a szürke mezőben vagyunk, amelyet a jog úgy szeret.

– A pénzügyileg gyengébb házastársról való gondoskodás nagylelkű ebben az országban. Általában az egyenlőség a kiindulópont. Érvelhetünk azonban azzal, hogy ő nem igazán járult hozzá a vagyon gyarapításához, és hogy a cég nem közös vagyon. – Átfutottam az aktát, ellenőriztem egy részletet. – Nincsenek gyerekeik. Ez megkönnyíti a dolgot.

Amikor felnéztem, rájöttem, hogy ezt nem kellett volna mondanom. Amennyit az ügyről tudtam, a kapcsolat épenséggel amiatt is tönkremehetett, hogy nem lett családjuk. Ez az egyik dolog, amit válóperes ügyvédként sosem tudtam kideríteni. Azt tudtam, hogy az emberek el akarnak válni, és tanácsokkal láttam el őket, hogy hogyan tegyék. Azt viszont, a nagy vonalakban vázolt hűtlenségen és esztelen viselkedésen túlmenően sosem tudtam igazán, hogy *miért*. Sosem tudtam meg, valójában mi visz rá két embert, akik valaha őszintén szerették egymást némely esetben arra, hogy meggyűlöljék egymást.

– Olyan egyezségekre törekszünk, amely kizár minden további anyagi követelést – jelentette ki David.

– Teljes mértékben – bólintottam.

– Önök szerint reálisan milyen megosztásra számíthatok?

Nem szerettem konkrét számokat közölni, de Martin Joy az a fajta ügyfél volt, aki válaszokat vár.

– Hetven–harmincas aránnyal kellene kezdenünk, és onnan lépni tovább.

Letettem a tollamat. Kimerültnek, elcsigázottnak éreztem magam. Azt kívántam, bár ne ittam volna meg azt a bort az ebédidőben.

Martin az asztalra meredve csóválta a fejét. Azt gondoltam volna, örül a javaslatnak, hogy elkerülhetjük az ötven–ötven százalékos megosztást, ehelyett azonban úgy festett, mint akit fejbe kólintottak.

– Utána mi történik?

– Az első tárgyalás tíz nap múlva esedékes.

– Ott születnek döntések?

Eddig összeszedettnek tűnt a találkozó során, de most a nyugtalanság jelei kezdtek mutatkozni rajta.

Megráztam a fejem.

– A kulcs a nevében rejlik. Sajnos ez még csak a bevezető szakasz.

– Értem – mondta feszengve.

Odakint már besötétedett. Martin felállt, indulni készült. Kihúzta az inge mandzsettáját a zakója ujjá alól – egymás után mind a kettőt. Azután rám nézett.

– Akkor viszontlátásra ott, Miss Day. Már alig várom.

Kezet nyújtottam neki, és miközben ujjai az enyéimre zárultak, tudatára ébredtem, hogy én is alig várom, hogy újra lássam.